

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2016. szeptember
XXIII. évf. 9. szám

Hangos „nem” és csendes „igen.”

Mk 10, 13-16

Szeptember az iskolakezdés hónapja. A Bibliaolvasó vezérfonal szerint ennek a hónapnak első napján azokról a kisgyermekéről olvastunk, akiket Jézushoz vittek. Benne van ebben az igazságban egy hangos „nem” és egy csendes „igen.”

Az eredeti szöveg a kisgyermekre a „paidia” szót használja, ami az egészen kiskorú gyermeket jelenti. Talán még a karonülő kisgyermeket is érthetjük alatta. Először úgy olvasunk róluk, hogy megjelenik egy hangos nem. A tanítványok ajkán hangzik el ez a hangos nem-talán többször is. A szülők Jézushoz próbálták vinni a gyermekeket, de a tanítványok ezt nem engedték, rájuk szóltak, és megdorgálták a szülőket. A Károli fordítás szerint „a tanítványok pedig feddik vala azokat, a kik hozák”. A szülők Jézus közelébe szeretnék vinni a gyermekeket, a tanítványok távol akarják őket tartani. Milyen furcsa. Mi inkább az ellenkezőjét tapasztaljuk. Mi,

mai tanítványok szeretnénk, ha Jézus közelébe jönnének a gyermekek, és több esetben éppen a szülők azok, akik ezt már nem kívánják. Mi, mai tanítványok szeretnénk a templomban, a gyermekistentiszteleteken ott látni Jézus közelében a gyülekezet gyermekeit, de azok közül, akik hozhatnák őket, ezt

Füzer református temploma

már sokan nem teszik meg. Valóban nagyot fordult a világ. Azonban egy valamilyen nem változott semmi. A Jézushoz vezető úton az akadályok ma is ott vannak a gyermekek előtt. Lehet ez a szülő érdektelensége, a mai tanítványok rossz példája, a vasárnap délelőtti családi program, a rossz időbeosztás, a hangos vagy néma nemek sokasága és még sok minden más. Minden kor kitermeli nemcsak a maga technikai csodáit, hanem a Jézushoz vezető út akadályait is. Mit csináltak vasárnap délelőtt - tettem fel a kérdést a konfirmandusoknak - és jöttek az őszinte válaszok. Sok válaszban ott magasodott az akadály, az elfogadható vagy végképp elfogadhatatlan indokok. Jézus nem azt kéri, hogy a tanítványok távolítsanak el minden akadályt, hiszen erre ők képtelenek. Ezt egyedül Jézus tudja megtenni. Viszont azt kéri, hogy ők maguk, az ő beszédük és hallgatásuk, az ő cselekedeteik és tétlenségük ne legyenek akadály. „Egy lélekért se érjen vádja téged, hogy te miattad nem látta meg őt.”

Jézus ebben a történetben mond egy csendes igent is. „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket.” Gyengéd terelgetést, szeretetteljes pásztorolást kér. Az akadályt tornyosuló tanítványi buzgóság helyett, akadályt elhárító tanítványi alázatot kér. Mert erről van szó. A tanítványok buzgón, és talán jó szándéktól vezérelve meg akarták őrizni a mestert a gyermekes dolgoktól, és úgy érezték a gyermekeknek nincs mit keresniük a Mester közelében. Ahelyett hogy megkérdezték volna Jézust, buzgón de rosszul cselekedtek. Ahelyett, hogy alázattal rákérdezték volna: mi legyen a gyermekekkel, hangos feddással tartották távol őket. Jézus pontosan ellenkező véleményen volt - engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket.

Izrael népe nagy hangsúlyt helyezett a jövő generáció tanítására, a gyermekek

Szerkesszük együtt !

szeretetnaptar@gmail.com

Szeretettel hívjuk fel a lelkipásztorok, presbiterek, gyülekezeti tagok figyelmét, hogy gyülekezeti tudósításaikkal, fényképekkel teljesebbé tehetik egyházi életünk naptári összefoglalóját.

A beszámolókat szerkesztőségünk E-mail címére, a szeretetnaptar@gmail.com; vagy postai címére, Ref. Lelkészi Hivatal 076 74 Drahňov 216, küldhetik. **Beküldési határidő 2016. október 17!** A határidő után érkezett anyag megjelenését nem garantáljuk. Amennyiben nem kapnak visszajelzést elektronikus levelükre, kérem lépjenek telefonos kapcsolatba a szerkesztőséggel. Előre is köszönjük segítségüket.

Csoma László

Istenbe vetett hitének az elősegítésére: Tudták, hogy a történelem szele mindig számos gátat emel a fiak és a lányok szeme és szíve elé, és ha nem beszélnek el, ha nem mondják el „az Úr dicső tetteit, és erejét, csodáit melyeket véghez vitt” akkor az eljövendő generáció „dacos, lázadó és állhatatlan szívű nemzedék lesz” (Zsolt 78,4,8). Ezért helyeztek olyan

nagy hangsúlyt arra, hogy a jövő nemzedék Isten közelébe találja meg az élet forrását: „tudja meg azt a jövő nemzedék, a születendő ifjak, és ha felnőnek beszéljék el fiaiknak, hogy Istenbe vessék bizalmukat.” (Zsolt 78, 6). Amikor Jézus azt kéri, engedjétek hozzám jönni, lényegében azt várja, hogy a mindenkori tanítványok, beszéljék és hallgatásuk, cse-

lekedeteik és imádságaik nyissanak utat a kisgyermek számára Jézus felé.

Végül a hangos nemek elhallgattak, és az akadály leomlott. Jézus csendes igenje pedig utat tört, először a tanítványok szívében majd a kisgyerekek irányában. Ez hozta meg az áldást.

Orémus Zoltán

Még az elején vagyok! És akkor...?(!)

Kegyelem Néktek és békesség, Istentől, a mi Atyántól és az Úr Jézus Krisztustól. Ámen.

Az a szent Ige, melynek alapján a mai ünnepi alkalmon a Szentlelket segítségül hívva bizonyosságot kívánok tenni előttetek, írva van a Márk, 1-20. – Magvető példázata.

Keresztyén gyülekezet, testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A magvető példázata egy olyan történet a Bibliában, mely talán egy jó alapja lehet egy olyan összejövetelnek, mint a mi mai együttlétünk. Sokféle helyről, sokféle környezetből érkezünk, és oda térünk majd vissza az alkalom után. Azonban nagyon fontos az, hogy amikor részt veszünk egy bizonyos eseményen, milyen lelkiállattal készülünk rá, hogyan éljük meg, és milyen bensővel térünk majd onnan haza, milyen nyomot hagy bennünk.

Ez a mai, első dalmáciai magyar református istentisztelet egy kezdő alkalma lehet egy áldott közösség kialakulásának, melyet, ha a jó Isten is úgy akar, akkor fenn tudunk tartani, ápolni, bővíteni tudjuk majd, s ez által mi is gazdagodhatunk, gazdagíthatunk másokat. Lelkiekben, hitben, mely természetesen kihatással van mindennapi fizikai tevékenységeinkre is.

Életünk döntések sorozatából áll össze, a legalapvetőbbtől a legnehezebbig! Azonban mindig van lehetőségünk a változásra, az újításra, valami olyannak a megismerésére, s idővel talán elsajátítására, mely eddig idegen volt a számunkra, esetleg hiányzott az életér-

zésünkéből. Mióta világ a világ sokféle életfelfogás létezik. „Kezdő hívő” emberként nehéz lehet választani: akkor most melyik a helyes út? Melyik a helyes irány? Ugyan mit kell tennem ahhoz, hogy jó ember legyek, hogy jó felebarát legyek, hogy a jó Istennek is kedves legyek? A keresztyén életfolytatás kérdésében a Szentírás az egyedüli tekintély, az egyedüli mérce, melynek rendszeres olvasásával, tanulmányozásával megtaláljuk azt az utat, melyen járva közelebb kerülhetünk az Istennek tetsző élethez, az Isten országához. A Szentírás, melyet a mi Urunk kijelentett, a Szentlélek által papírra vetett, és az emberek által hirdettet. Az Ige, melynek üzenetén keresztül Isten akarata számunkra elérhetővé, megismerhetővé, s a Lélek munkája által a legfőbb útikalauzunkká, életünk zsinórmértékévé válhat.

Azonban, a szabad akarat minden ember joga. Épp ezért minden ember eldöntheti, hogy szeretné-e a Lélek vezetését és ápolást az életében. Mindamellett, az ember nagyon sokszor nem annak érzi szükségét, amire a legnagyobb szüksége lenne. Az emberek sokszor elvesznek a fizikális, látható és kézzelfogható dolgok rengetegében, mindent azonnal akar, s a lényeg, hogy minél modernebb, több, nagyobb és ki tudja még milyen legyen, a lényeg, hogy ezzel ő is “valaki” lehessen ebben a rohanóvilágban. S miközben azon vagyunk, hogy minél több földi kincset gyűjtsünk össze, azok hajhászására töltjük életünk és energiánk jó nagy részét, nem vesszük észre, hogy a lelki megnyugvás már fényévek óta van tőlünk. Mikor ültünk le barátunkkal, társunkkal a lelkiállapotunkról beszélgetni, azonfelül, hogy nincs pénzünk, megint valami újat kellett vennünk, mert a régi elromlott, már megint drágább lesz az áram, jönnek a választások, épp milyen gondok vannak a nagyvilágban, esetleg családjában... egyszerűen, mikor beszélgettünk valakivel arról, hogy mennyire van szükségünk talán egy magvetőre az életünkben. Egyáltalán, mennyire van szükségünk, szükségünk van-e valakire, jelen esetben a kérdésem: szükségünk van-e a jó Istenre az életünkben ahhoz, hogy a mindennapokban talán derűsebben lássuk feladatainkat, köte-

lességeinket, lehetőségeinket, egyszerűen egy új látószögéből közelítsük meg saját magunkat, magatartásunkat, bensőletünket, környezetünket és a velük való viszonyunkat. Mennyire tartunk igényt arra, hogy valaki bibliai történeteket mondjon el nekünk és azt megpróbálja életünkre is kivetíteni, beszélgesen velünk arról, miért jó és egyben, miért is nehéz keresztyén hívő embernek lenni, mit és hogyan kellene tennünk a mindennapokban, hogy talán könnyebben kezeljük a problémákat, talán abban is tud segíteni, hogy átértékeljük életünk dolgait. Vagy egyszerűen lehetőséget ad egy olyan közösség kialakulásának, ahol az emberek megoszthatják egymással eddigi hitbeli tapasztalataikat, beszélgethetnek a keresztyénséggel kapcsolatos kérdéseikről, hitbeli dilemmáikról, kétségeikről és gyengeségeikről, megismerhetik jobban a Bibliát és a hitvallásokat, megismerhetik jobban Isten üzenetét és a hitbeli, keresztyénéletet.

A magvető példázata egy olyan történet, melyben Jézus többféle embertípust ír le. Leírja, hogy az Isten Igéjének hallgatói mennyi féleképpen reagálhatnak az elhínt magra. Biztosan ma itt, közöttetek is többféle ember ül. Van, akit jobban, van akit kevésbé érint meg a mai igehirdetés. Viszont a modern “add meg Uram, de máris” tévhittel ellentétben a hitbeli létet nem lehet egyetlen alkalomra alapozni. Ha épp most valakit annyira nem érinti meg ez az üzenet, lehet, hogy egy következő alkalommal majd pont egy olyan történetről lesz szó, melyben megtalálod a párhuzamot a történet és a Te életed között és talán szükségét érzed majd, hogy újra halld a következő prédikációt. Az lenne a fontos, hogy magadénak tudd érezni azt, amit a jó Isten üzeni próbál Neked az Igén keresztül. Nem kínos, hanem áldás ez!

Az Ige magyarázatoként: a világ mindenféle eseményeit figyelembe véve nem meglepő, ha az elhínt mag először az útféle esik. “Felkapkodják a madarak” és mintha mi sem történt volna. Viszont én szeretném, ha ez a történet a hitbeli épülést szolgálná, és szeretném ebből a szemszögéből megközelíteni. Szóval, ha valaki első alkalommal hall a keresztyén hitről, és az nem talál foganatra, annak

számos oka lehet, lehet az említésre sem méltó vagy épp nagyon is fontos indok, sohasem lehet tudni, de mindenképp lehet róla beszélni. Haladjunk tovább. Ha az igehirdető másodszer szól, akkor lehet, hogy már jobb földbe esik az elhintett Ige, de még mindig sziklás, kevés a föld, gyökeret nem ereszthet az Igébe vetett hit, s bár lelkendező lehet az egyén, de az első kísértésnél (az Ige szerint a termést perzselő napsütés miatt) belátja, hogy nincs ennek értelme, ez csak a hagyományos, öregeknek való felesleges hiszékenység. A harmadik lépés az a tövises közép esés lenne, ahol már valóban serkenne is a hit, új remény éledne arra nézve, hogy tényleg van értelme hinni, van célja és van lelki megnyugtató eredménye annak, hogy az ember a lelkére is odafigyel nap mint nap, mert lelki béke nélkül nem lehet igazán eredményes életet élni. Viszont akkor az ember belegondolt, hogy de ott vannak a napi problémák, a sokféle lehetetlen helyzet, ugyan, mit segíthet nekem a jó Isten, az Ő hatalma erre nem terjed ki, magamra maradok úgyis a problémámmal. A zölden rügyező hitől mennyire mélyre tud az ember sokszor zuhanni...

Azonban ez az igazi megmértetés, amiért is Jézus rátér a negyedik típusra: amelyik pedig a jó földbe esett, szádba szökkent, megnőtt és sokszoros termést hozott. Szóval a kétségek és kísértések ellenére van esély arra, a hitbeli statisztikákat is számba véve, hogy az embert igazán szívben és lélekben

megérinti a Jó Isten üzenete és a Biblia olvasása. Nem csábítja el a gazdagság iránti vágy, nem ragadja el azonnal a könnyebbik út lehetőségét, van esély és lehetőség arra, hogy ha betegség, kellemetlenség, csalódottság, bármilyen megpróbáltatás adódik az életünkben, hogy ne hagyjuk, hogy a madarak felcsipegessék a hitünket, hogy a nap által kiszáradjon a frissen ültetett reményünk, ne engedjük, hogy a tövises megfojtsák a lelkünkben lévő szeretetet, hanem engedjük, hogy a Jó Isten munkálkodjon életünkben. Rendszeresen gondoskodjunk a növekedő termésről és mindezen felül, ne felejtsünk el hálát adni azért, hogy van lehetőségünk ezt az Igét hallgatni, együtt lenni, s talán együtt maradni, hogy létszámunk ellenére növekedést mutassunk. Reménység szerint létszámban is, de mindenképp lelkiemben.

Kérem a jó Isten áldó kegyelmét és segítségét, hogy a jövőben még nagyon sok ilyen alkalmunk legyen, hogy együtt lehessünk, legyen egy közösségünk, akik Isten Igéjét és üzenetét rendszeresen áhítják, hogy a mi

Urunk megáldja közösségünk tagjait, terveit, céljait... De mindenképp, legyen meg az Ő akarata és hogy mi ezt el tudjuk fogadni.

Ámen

Magyar református istentisztelet Splitben

Lapunk hasábjain már volt alkalmunk beszámolni a Splitben élő magyar közösség életének egyes eseményeiről. Igyekeztünk érzékeltetni a város magyar történelmi vonatkozásait is. Augusztus 21-én a spliti magyar reformátusok először találkoztak istentiszteleti alkalmon. Lassan két éve imádsággal és szervező munkával készült ez az alkalom, amely reménység szerint a rendszeres magyar istentiszteleti alkalmak sorát nyitja meg. Az úrvacsorai szolgálatot Szenn Péter, haraszi lelképásztor, az igehirdetési szolgálatot Csoma Annamária végezte.

BIBLIAOLVASÓ

v e z é k f o n a l

1.	Sz.	Ezsd 7,11-26	Róma 6,12-23
2.	V.	Ezsd 7,27-28	Róma 7, 1-13
3.	H.	Ezsd 8, 1-23	Róma 7,14-25
4.	K.	Ezsd 8,24-36	Róma 8, 1-17
5.	Sz.	Ezsd 9, 1-9	Róma 8,18-30
6.	Cs.	Ezsd 9,10-15	Róma 8,31-39
7.	P.	Ezsd 10, 1-9	Róma 9, 1-13
8.	Sz.	Ezsd 10,10-44	Róma 9,14-33
9.	V.	Nehémiás 1	Róma 10, 1-13
10.	H.	Neh 2	Róma 10,14-21
11.	K.	Neh 3	Róma 11, 1-16
12.	Sz.	Neh 4	Róma 11,17-24
13.	Cs.	Neh 5	Róma 11,25-36
14.	P.	Neh 6, 1-14	Róma 12, 1-8
15.	Sz.	Neh 6,15-7,3	Róma 12, 9-21
16.	V.	Neh 7, 4-38	Róma 13, 1-7
17.	H.	Neh 7,39-72	Róma 13, 8-14
18.	K.	Neh 8	Róma 14, 1-12
19.	Sz.	Neh 9	Róma 14,13-23
20.	Cs.	Neh 10	Róma 15, 1-13
21.	P.	Neh 11	Róma 15,14-33
22.	Sz.	Neh 12	Róma 16, 1-16
23.	V.	Neh 13	Róma 16,17-27
24.	H.	Énekek éneke 1	2Korinthus 1, 1-11
25.	K.	Énekek 2	2Kor 1,12-22
26.	Sz.	Énekek 3	2Kor 1,23-2,4
27.	Cs.	Énekek 4	2Kor 2, 5-11
28.	P.	Énekek 5	2Kor 2,12-17
29.	Sz.	Énekek 6	2Kor 3, 1-3
30.	V.	Énekek 7	2Kor 3, 4-18
31.	H.	Énekek 8	2Kor 4, 1-6

O
K
T
Ó
B
E
R

IFI Rejtvény megfejtők

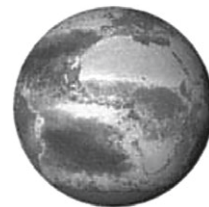

28. sz. Rejtvény / Komáromi e.m.: ifj. Kacz Mária - **Marcelháza**; **Barsi e.m.:** Szabó Gábor - **Nagysalló**; **Abaúj-Tornai e.m.:** Kardos Ágota - **Szádalmás**; Körtvély Péter - **Tornagörgő**; Veres Saskia - **Rozsnyó**; Szanko Monika - **Berzété**; **Zempléni e.m.:** Puskás Orsolya, Keresztúry Krisztián, Tóth Eszter - **Nagykövesd**; Lőrincz Ildikó - **Örös**; Bodnár Enikő, Bodnár Emese, Vida Boglárka - **Ladmóc**; **Ungi e.m.:** Csörgő Eszter - **Kaposkelecseny**; Bodnár Richárd, Bodnár Klaudia - **Mátyóc** - **Vajkóc**;

29. sz. Rejtvény / Komáromi e.m.: ifj. Kacz Mária - **Marcelháza**; Petőcz Mária - **Komárom**; **Barsi e.m.:** Szabó Dominik - **Nagysalló**; **Abaúj-Tornai e.m.:** Kardos Ágota - **Szádalmás**; Zborai Bernadett - **Csés**; Körtvély Péter - **Tornagörgő**; Veres Saskia - **Rozsnyó**; Szanko Mónika - **Berzété**; Korintus Beáta, Korintus László - **Hárskút**; **Zempléni e.m.:** Lőrincz Ildikó - **Örös**; Máté Csaba - **Kiskövesd**; Tóth Eszter - **Nagykövesd**; Bodnár Enikő, Bodnár Emese, Vida Boglárka - **Ladmóc**; **Ungi e.m.:** Csörgő Eszter - **Kaposkelecseny**; Bodnár Klaudia, Bodnár Richárd - **Mátyóc** - **Vajkóc**;

Jutalmazottak: **Petőcz Mária** - Komárom; **Szabó Dominik** - Nagysalló; **Szanko Mónika** - Berzété; **Puskás Orsolya** - Nagykövesd; **Bodnár Klaudia** - Mátyóc-Vajkóc;

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

**Álljunk megegyező szóra: „KERESZTYÉNEURÓPA” VAGY EURÓPAI KERESZTYÉNSÉG?!
Ami soha nem ugyanaz!**

Vannak események, s velük kapcsolatos média-reflexiók, tálalásmodok, melyek mellett nem lehet szó nélkül elmenni. Első rendben azért nem, mert nagyszerűen alkalmasak arra, hogy az ellenség vagy adott esetben az ellenfél, s a kibicelő harmadik, akinek semmi sem drága, malmára hajtják a vizet. S ma már az ilyen alig engedhető meg, ahhoz túl éles helyzetben élünk. Persze, felmerül az a kérdés is: talán nem újságírói tájékozatlanságról van szó? Akkor miért higgyünk neki, meg lapjának? Vagy nagyon is tudatos manipuláció előtt állunk? De ki veszi ezt észre? Mindkettő fele eltereli, elkalandoztatja (?) az olvasói figyelmet az a beszámoló, ami nemrég (2016.08.03) az „alfahír” médiafelületen jelent meg „Olyan, mintha még egyszer meggyilkolnák a papot, aki a múlt héten meghalt” címmel. Mi ezzel hát a gond? Nem elég baj a baj? Írta: Dr. Békefy Lajos

Templom helyére parkolót – emberjog tiprással?

A tény, amiről a cikk tudósít, valóban drámai. Arról van szó, hogy francia rohamrendőrök ráncigálják ki, vezetik ki a papot és a hívőket egy templomból, a párizsi Szent Ritából a mise alatt. Párizs 15. kerületében a hívők a templom lebontása ellen, s helyén a parkolóház létesítése ellen tiltakoztak, amikor 12 rohamrendőr csapott le rájuk. Az éppen miséző papot szabályosan kirángatták a templomból, az oltár elé, mert nem volt hajlandó abbahagyni a misét. A francia rendőrség arról adott ki nyilatkozatot, hogy incidens nélkül ment mindez végbe. Mert ugyebár vér még nem folyt... S meg is állhatunk itt egy szóra.

Franciaországban az ma már nem számít incidensnek, ha fizikai erőszakot alkalmaznak szolgálatos rendőrök miséző pap ellen? Nem véletlenül fogalmazott így egy párizsi, ott élő lakos: „Olyan, mintha még egyszer meggyilkolnák a papot, aki a múlt héten meghalt”. Csak éppen franciák a franciát – hogy keresztyének a keresztyént, ezt a kérdést már fel sem lehet tenni. Mert ugyebár a felvilágosodás hazájában már a rendőrség is „multikulturális”. Az eset ezzel együtt aggasztó, és komoly kérdéseket vet fel. Ki adott és miért utasítást arra, hogy a templomi alkalmat ilyen durván megzavarják? Hogy éppen a mise szolgáljon keretül a kilakoltatáshoz?! Franciaországban, a liberté, a szabadság hazájában így (is) értelmezik a szabadságot? Szabad minden további nélkül a vallás szabad gyakorlását szavatoló alapvető emberi jogot minden további nélkül egyenruhában felülírni?

Cui prodest? Kinek használ ez? A muszlimoknak az ilyen eset feltehetőleg belső elégtételül szolgál: lám, Európában ennyit ér az egyház, a papok, a szabad vallásgyakorlat. (S ki ne kapna ilyen belső önlebecsüléstől vérszemet?! – Ha nekik ez ennyit ér, minek érne nekünk bármit is!) De ilyen vélemény megfogalmazásához nem kell még csak muszlimnak sem lenni. Ennél még súlyosabb kérdés: mi egyáltalán

szent még Európában, Franciaországban? Mert ha valami hasonló, például –Allah őrizzen ettől, meg a mi Istenünk! - imámgyilkosság vagy mecsetben péntek esti ima közben lenne ilyen rendőri akció, a muszlim világ egészen biztosan és jogosan egy emberként háborodna fel, s nem maradnának a történések következmények nélkül. Valaki így fogalmazott: Az iszlámban nem volt felvilágosodás, nem is lettek olyan következmények, mint Európában.

Hogyan akarjuk Európát megvédeni? – jogos kérdés

A francia rendőrségnek ez az akciója vagy tudatos volt, vagy nem, vagy eseti, vagy messzebbmenő összefüggésekkel is számolt. Ha tudatos, súlyos károkozást jelent a szabadság értelmezésének, illetve a vallásszabadság alapvető emberi jogának, mivel azok szegik meg, akik védeni hivatottak. Ha nem tudatos akcióról van szó, a lehetséges károk, következmények és következtetések átgondolását mellőző egy eset, nevezetesen a templom kisajátítás megoldására szolgáló akcióról, akkor pedig a végrehajtás módja indokolatlanul aránytalan és nagyon barbár. Mise közben ugyan öltek már meg papot Franciaországban, éppen ezen eset előtt jó tíz nappal, de az némiképpen más volt. Hogyan lehet ilyen túlkapas az eleganciájáról, rafinériájáról oly híres franciák között? Nem lehetett volna elegánsabban elrendezni a dolgokat? Jogos az „alfahír” szemleírójának a kérdésfeltevése: „Hogyan akarjuk Európát megvédeni, ha saját kultúránkat, vallási értékeinket sem tiszteljük és tudjuk megóvni?”.

Akkor hát mi a gond? – Istent nem lehet kilakoltatni!

Két meglehetősen súlyos, bár lehet, gyanútlan fogalmazási fordulat a „tettes”. Mit írt ugyanis az alfahír fiatal újságírója, akinek leleményességét és probléma érzékenységét igazolja a cikk, az eseményről történő gyors és hiteles híradás. Ámde...

Ámde mégis érthetetlen, amikor így fogalmaz egy három évvel ezelőtti nyugat-franciaországi Geste-ben lerombolt templom kapcsán: „...amit három évvel ezelőtt leromboltak, de ez azzal járt, hogy Isten házából kilakoltatták Istent”. Jópófa fogalmazás, még szelle-

mesnek is vélhetnénk, de súlyos tévedés. Istent ugyanis nem lehet kilakoltatni, mert ő nem lakó, albérlő, főbérlő. De még nem is olyan tulajdonos, aki saját házában lakik. Pál apostol éppen a híres athéni Areopágoszon vitatkozott a görögökkel, s ebben a beszédében fogalmazott így: „Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, **nem lakik emberkéz alkotta templomokban**” (ApCsel 17,24). Pál szavai Salamon bölcsességére utalnak vissza, arra a nagyszerű dialektikára, ami Isten befoghatatlansága és imádása között húzódik: „*De vajon lakhat-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem!*” (1Királyok 8,27). Mi végre épültek, épülnek hát salomoni és más, gyönyörű keresztény templomok? Nem arra, hogy Istent oda befogják, hanem arra, hogy ott az emberek és a nép imái ünnepélyes és méltó külső körülmények közt, például a párizsi Szent Rita templomban elhangozzanak. A tisztelet és kérés helyei a templomok ma is. De Isten bennünk lakozik, akik oda megyünk, s őt nyilvánosan hajlékaiban szólítjuk meg. Következésképpen Európa megvédése bennünk kezdődik: ahol Istent tudjuk tisztelni, tiszteletben tartani, majd meg ott, ahol ezt a tiszteletet nyilvánosan, publikusan kifejezzük!

„Keresztényen Európa” vagy európai kereszténység?!

A másik, ennél sokkal veszélyesebb fordulat a hazai cikk-író indító mondatában rejlik. Nekem ezzel van igazán gondom. Ezt írja: „**A keresztényen Európa haldoklásának drámai mementójaként szolgálnak azok a képek...**”. Kinek az oldalán áll a valójában tisztes és tényközlő újságírást folytató publicista? Aki a

„keresztényen” Európa haldoklásáról ír, sőt ennek drámai mementójáról, az az ideológiájává, világnézeté merevedett kereszténységről szól. A hatalmi, uralkodó egyházzól. Ami lehet, hogy a szekularizáció, a modernizáció, sőt már a reformáció szemléletében sem volt többé egységes egész, ámbátor még mindig létezik. Ez az Európa az, amit mi magyarok Szent István óta is védünk, s még védünk ma is, úgy, ahogy. Szemben Brüsszel migrációs politikájával. Egyfajta értékrendszer, gondolkodás-, és viselkedéskultúra, látásmód ez, ami már bizonyosan nem úgy működik, mint „a” keresztényen Európa fénykorában, századokon át. Bár az sem véletlen, hogy a „keresztényen Európa” olykor mitológiai messzeségekben lévő valósága, illetve ennek hiánya tette lehetővé a reformációt, majd hozta ránk a török veszedelmet. Mert a pogányság, a hitetlenség, a világi hatalommá fajult hit posványába süllyedt Európa kereszténysége. Az ilyen jobb is, ha eltűnik a történelemből. Nem mítoszok, hanem Megváltó kell – Európának is!

De nem így a másik: az európai kereszténység! A gyalog Krisztus, aki itt járt és jár Európa véres és vértelen útjain, a szívek között és hódított magának minden népből és nyelvből, rétegből és nemből, korosztályból lelki sereget, erős hitű sokadalmat, akik tudatukban, munkájukban és imáikban, alkotásaikban, helytállásukban és önmérsékletükben, igazságszeretetükben és igazságosságukban, haza-, és emberszeretetükben élték meg a krisztusi másságot. Akik vallották,

s ez meg is látszott rajtuk, kapcsolataikban és életük végén is: „*Ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik. Ha valaki Isten templomát beszenyeezi, azt elpusztítja Isten, mert Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok. Senki meg ne csálja önmagát!*” (1Korintus 3,16-18). Voltak milliónyian, nemzedékek sorozatában, akik előbb saját életükben és életükből építettek templomot, mert nem lomot akartak szaporítani, hanem értéket. Az ilyen élő templomot nem lehetett könnyen elfoglalni, lerombolni, csak élet árán. Vagy még úgy sem. Mert amikor mi magunk épülünk fel élő házzá, szent hajlékká, akkor ezt a hajlékot nem lehet lerombolni, hiszen az élet-templom túlél, túlvisz minket mindazon, ami pusztítás, rendőrség, erőszak, jogtiprás, Európa rosszulása, önfeladása, s a keresztényen Európa mítoszának szétfoslása. Nem mítoszok éltetik az igazi templomokat. Nem a világörökséggé avanszálás kétes jó híre, tisztessége, nem a műemlékké nyilvánítás, hanem az, miként tudunk mi magunk – olykor nagy és gyökeres renoválás, bűnbánat, önismeret, megújító isteni beavatkozás, azaz kegyelem által – élő kövekké, szent hajlékká felépülni. Ahogyan Péter apostol intette népét: „*Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá...*” (1Péter 2,5). Ebben az építkezésben kezdődött és teljesedett be Európa, ez lesz ma és holnap is kritériuma, létfeltétele. Kereszténység, Krisztus fog-e élni kontinensünk szívében vagy valami, Valaki más?! S akkor majd az afrikai, ázsiai, latin-amerikai kereszténység fog lekörözni minket. Né-tán egyszer visszahozni azt, amit vagy Akit elveszítettünk...

Nem vészharangokat kell félrevern, hanem lelkeket – Domine, cui prodest?

Igen, kell a tájékoztatás gyors és hiteles formában, meg az is, hogy lássuk: hogyan működik olykor önmaga ellenében, ellenségeként a tékozló Európa. Hogy tanuljunk mások tévedéséből – de leginkább a magunkéból. A legfontosabb: hogy mi ne tévelyedjünk el, és ne tévelyítsünk el másokat. És tegyük fel a mindig és minden ügyben kulcsfontosságú kérdést: Domine, cui prodest? URAM, KINEK HASZNÁL EZ? Jelen esetben a francia, párizsi rohamrendőrség misegyalázó, papgyalázó intézkedése? Kicsivel több, mint egy héttel a muszlim papgyilkosság után? A teológia a nüanszok tudománya. Az ióták művészete. Ezért abszolúte nem mindegy, miként fogalmazunk. Az újságíró iskolákban erre is tanítani kellene a tollforgatásra, nem pedig a gyomor-, és lélekforgatásra vállalkozókat! A jogos kérdés ebben a vonatkozásban: „keresztényen” Európáról beszélünk, beszélhetünk-e még ma, vagy inkább európai kereszténységről?

Lehet, az előbbi lassan eltűnik, de az utóbbi újra és újra éled: búvópatakként, kitoró hitűjítő robbanásként, szellemi erőműként Afrikában, Ázsiában, Latin-Amerikában, zúgó szélként, ami elsöpri az európai történelmi hulladék-, és szeméthyegyeket. Vagy felforgató orkánként, hogy újra építésre készítse a népeket és közösségeket. Ha a megújító, hitűjítő, életűjítő, igazi változásokat, történelmi innovációt termelő, felülről jövő erő, energia, Isten Lelke lesz osztályrésze Európa népeinek, akkor ezt a jogos és kétségtelenül drámai kérdést sem kell majd a jövő újságírójának feltenni: „Hogyan akarjuk Európát megvédeni, ha saját kultúránkat, vallási értékeinket sem tiszteljük és tudjuk megővni?”. Akkor ez nem lesz kérdés: mert felülről jön a világosság, s lux lucet in tenebris – és a fény világot a sötétségben! Nem a vészharangokat kell félrevern, hanem a lelkeket kell felrzni és ráébreszteni minél több embert arra, mi mindenük van, s lehet - Istennel. Mert a másik oldalon ez más dimenzióban, vallási olvasatban, de folyamatosan történik. Napjában ötször is, amikor a műezzin a mecset párkányáról imára és imádságra hív... Vigyázzunk, amíg van mire! És jó lenne nagyon elkerülni az ilyen párizsi esetet, aminek csak rossz olvasata van!

GYÜLEKEZETEINK életéből

Felvidékiek Sárospatakon

A Gömöri Egyházmegyéhez tartozó Harmac község lelkipásztora kirándulást szervezett Sárospatakra és környékére. Erre a kirándulásra 2016. június 4-én, a nemzeti összetartozás napján került sor, melyen részt vettek Harmac, Martonfalva, Serke, Rimaszecs, Jéne, Zádorháza Balogiványi és Jánosi gyülekezetének tagjai.

Első megállónk Sárospatak volt, ahol megnéztük a barokk stílusban épült református templomot, melynek csodálatos orgonája 1871-től Magyarország kiemelt műemléke.

Megtekintettük a Sárospataki Református Kollégium Tudományos

Samu Zsuzsanna segítségével betekintést nyerhettünk gyülekezetük életébe. Ámulattal hallgattuk, amint röviden, nemes egyszerűséggel vázolták gyülekezetük igencsak irigylésre méltó összetartását és elért eredményeiket. Ez ékes bizonyítéka annak, hogy kevés pénzből, de akarattal, összetartással micsoda értékeket lehet teremteni még napjainkban is. Ezt minden gyülekezetnek figyelmébe ajánlanám, ugyanis ezt látva és ezen elgondolkodva talán másképpen tekinthetnénk a jövő felé.

Folytatva utunkat eljutottunk Vizsolyba. Mivel erre a napra sok látnivaló volt betervezve és ide már kissé kés-

moktól, már az 1200-as évek elején kezdődött az építés, többször hozzáépítettek és restaurálták, azonban a középkori freskókat igyekeztek eredeti állapotban megőrizni, ami nagyon egyedivé teszi ezt a nagyon egyszerű templomot, mely magyar nemzeti örökség és a magyar Biblia bölcsője, ami Károlyi Gáspár nevéhez fűződik.

Az esti órákban már Tállyán vártak bennünket, ahol az egyik kedves borosgazda a nemes penésszel beszótt hűvös borospincében igencsak gazdag kínálattal, borkóstolóval üdvözölt. Itt mindenki megtalálhatta a neki leginkább megfelelő nedűt, sőt zsíroskenyér és szárazkolbász is került az asztalokra. Köszönet a serkei gyülekezetből utazó ifjú párnak és családjának, akiknek köszönhetően lakodalmas finomságokkal is édesíthettük életünket. Kissé megpihelve, ellazulva és némi tartalék boroskával felpakolva jöttünk ki a pincéből.

Mögöttünk egy tartalmas, programokkal teli nap, előttünk a hazafelé vezető út. Kellemesen elfáradva, kissé ellazulva, élményekkel telve és lelkileg feltöltődve a késő esti órákban értünk haza.

Köszönet érte a szervezőnek Szőkéné Orémus Zsuzsanna lelkésznek és mindenkinek, aki igyekezett emlékeztessé tenni ezt a szép nyári napot közösségünk számára.

Kercz Nagy Zita, Rimaszecs

Gyűjteményeinek Nagykönyvtárát és Múzeumát is, ahol megcsodálhattuk az ott tárolt és kiállított könyveket és a múzeumban őrzött tárgyakat is.

Elbolyongtunk a Rákóczi-várban is, ahol a kedves idegenvezetőnő segítségével némi betekintést nyertünk a várvédők feladatára, és láthattunk néhány korabeli fegyvert, melyeket a várvédők használtak. A vár legfelső falára érve, csodálatos panoráma tárult elénk, ahol az emlékeket megőrzítő felvételeket készítettünk.

A közös ebéd elfogyasztása után megpihelve és felfrissülve folytattuk utunkat Göncre, ahol a Károlyi Gáspár Múzeumot néztük meg.

Göncruszkára érkezve nagyon kellemes fogadtatásban részesültünk, ahol a lelkipásztor házaspár Sohajda Levente és kedves neje Sohajdáné

ve érkezünk, de a jó szervezésnek és a magyarok köztudott vendégszereteének köszönhetően még itt is célt értünk. Kovács Zsolt Levente lelkipásztor elmondta nekünk a templom történetét. A vizsolyi református templom építészetileg eltérő a hagyományos templo-

Családi nap Örösben

Az örösi református gyülekezet 2016. június 11-én második alkalommal rendezte meg a Családi Napot, melyre gyülekezetünk tagjai – ifjak, idősebbek egyaránt nagy szeretettel és odaadással készültek. Rendet tettünk a templom és a parókia területén. Egyik nagy álmunk vált valóra, amikor birtokba vettük a felújított, megnagyobbított, új bútorokkal, főzősarokkal, mellékhelyiséggel felszerelt gyülekezeti termünket. Már ebben a teremben fogadhattuk és vendégelhetünk meg a Magyarországról – Ófehértóról érkezett testvéreinket. Üdítővel, frissítővel, sokféle süteménnyel kínáltuk őket. Amíg ismerkedtünk, a templomkertben ez idő alatt már sült a kolbász, többféle változatban főzött gulyás illata terjengett a levegőben, készült a halászlé, brassói aprópecsenye és lapcsánka. A megterített asztalokon különféle pogácsák, sütemények csalogatták a vendégeket. A sátor alatt több változatban kávé, teát, üdítőket, házi készítésű szörpöket lehetett fogyasztani. Az olvasni szeretők is találtak kedvükre való könyveket, melyeket megvásárolhattak. A gyerekek nagyon örültek az egész napos programoknak. Volt körhinta, trambulin, különféle játékok. Mi pedig annak örültünk, hogy egyre többen jöttek a községből is, és a környező településekről is, fiatalok, idősek egyaránt, megtisztelve a rendezvényt jelenlétükkel és érdeklődési szándékukkal. Az időjárás kedvezett, az alkalom pedig adott volt arra, hogy ki-ki megtalálja a saját érdeklődésének megfelelő lehetőségeket. A program szerint 10,00 órakor a helyi

gyülekezet lelkipásztora Kiss Miklós üdvözlő szavaival nyitotta meg a Családi Napot, majd a gyülekezet énekkara szolgált gyönyörűen összeválogatott és előadott énekekkel. Az ülőalkalmatossággal ellátott sátor alatt szép számmal helyet foglaló érdeklődő áhítatos szívvel hallgatta Dócs Norbert Ófehértó-i református lelkész igehirdetését, mely a Zsol-tárok könyve 133, 1 alapján szólt hozzánk. „Ó mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek.” Felemelő érzés volt együtt hallgatni, átérezni az Ige üzenetét, hogy ne csak egy napon legyünk egyetértő, egymást szerető testvérek, hanem életünk minden napján, mert a mi mennyei Atyánk ebben tudna gyönyörködni. Ezt az együttlétünket közös imádkozással zártuk. Kötetlen beszélgetésekkel folytatódott az együttlét. A főzőverseny résztvevői várták az eredményhirdetést, és miután ez megtörtént, mindenki kóstolhatta, fogyaszthatta az elkészült ételeket. Finom, bár külföldi vendégeink számára ismeretlen étellel (knédli, gulyás) terítettük meg az asztalt, mely nagyon ízlett, és nagy tetszést váltott ki köztük. Miután mindenki megebédelt, kezdetét vehette a délutáni programok megtartása. 13,00 órakor kezdődött a Sárospatakról érkezett Szabó Dániel „Legyen gondod önmagadra” c. előadásával vonzotta magához az érdeklődőket. 14,00 órakor Nagy Gábor Felsőlanc-i lelkipásztor „Ház, házasság, haza” c. tartott értékes előadást, majd 15,00 órakor Molnár István Királyhelmec-i lelkipásztor „Az egyház

szolgálata -szolgálat az egyházban” c. előadásával kötötte le az érdeklődők figyelmét. 16,00 órától Karcsa – parti dicsőítők, mint fiatal zenekar, ifjúsági énekekkel dicsőítették az Urat, mindannyiunk nagy örömeire és tetszésére. Lassan végéhez közeledett a mi érzésünk szerint jól sikerült rendezvény. Ez tükröződött a mosolygós, hálájukat, köszönetüket kifejező, távozó emberek arcáról. Külföldi vendégeink a vacsora elfogyasztása után szintén megelégedve, örömmel a szívükben, boldogan integetve indultak az elég hosszú útnak. Mi még rendet raktunk, de boldogan állapítottuk meg, hogy jó hangulatú, áldott napot élhettünk meg. Valóban Családi Nap volt. „Isten veletek lesz” olvashattuk az 1 Mózes 48, 21-ben Valóban velünk volt Isten, mert volt elegendő erőnk, melyet az Úrtól kaptunk. Az Úrért dolgozni sohasem megerőltető és micsoda öröm, hogy nemcsak ezen a napon volt velünk, hanem mindig velünk lesz. Velünk, családunkkal, gyülekezetünkkel. Az Úr azokkal van, akik Ővele tartanak. Amikor hazatértem otthonomba, szívem telve volt hálával, és még e csodálatos nap hatása alatt voltam – bocsássa meg nekem a kedves olvasó – gyermekkoromból egy versike pár sora jutott eszembe. „De jó lenne, ha e napnak sose lenne vége, háború se lenne többé, csak szeretet és béke.” De a napnak vége lett, sokáig él még emlékeimben, emlékeinkben ez a nap. Az Úr velünk volt, megsegített. Legyen Övé a dicsőség!

Egri Klára

Kettős lelkészbeiktatás Rozsnyón

Kivételes esemény helyszíne volt a rozsnyói református templom 2016. július 3-án, kettős lelkészbeiktatásra került sor Orémus Zoltán, egyházmegegyénk esperese beiktatta a meg-

választott lelkészházaspárt, Búza Zsoltot az első lelkészi állásba, Búza Bodnár Arankát pedig a második lelkészi állásba a rozsnyói gyülekezetben. Lelkészeink 2010 szeptemberétől, fáradságot nem ismerve, végzik szolgálatukat gyülekezetünkben mindnyájunk meglegedésére az iskolában, idősek otthonában a kórházban, táborokban az ifjúság körében, az evangelizációs alkalmakon.

Vasárnap, július 3-án esős napra virradtunk, ennek ellenére zsúfolásig megtelt a templom, eljöttek a lelkipásztor szolgatársak, családtagok, a szülő

faluk küldöttsége, egyházi és világi méltóságok, városunk polgármestere, testvérgyülekezetek képviselői, Szesz-tai Ádám kassai főkonzul, nem utolsó sorban gyülekezetünk tagjai és sok-sok vendég. Gyönyörűen zengett az ének templomunk falai között. Varga Zoltán egyházmegyei főjegyző köszöntötte az egybegyűlteket, majd Fazekas László püspök úr hirdette az Igét az 1 Korinthus 3, 6-17 versei alapján. Pál apostol munkásságát állította példaként lelkészei elé, aki mint Isten munkatársa a neki juttatott kegyelemmel meg.... Az alapot, s erre az alapra kel-

lett építeni. Ez az alap pedig az Úr Jézus Krisztus, és mindenki ügyeljen, hogyan épít rá. Lelkészünket is ilyen munkára hívta el Isten, két embert, akik kiegészítik egymást. Jó, ha ketten vannak a szolgálatban, tudják egymást biztatni, bátorítani: mond ki az igazat! A lelkipásztor szolgálata által akkor épül a gyülekezet, amikor Isten igazsága hangzik. Mi mindnyájan Isten temploma vagyunk, s ennek az építéshez, karbantartáshoz adjon az Úr a Búza házaspárnak bölcsességet, minden munkájukra áldást.

Az igehirdetést követően Orémus Zoltán esperes úr beiktatta lelkészeinket a rozsnyói gyülekezet első és második lelkészi állásába. Jelképesen átadta a parókia és templom kulcsát, a pecsétet, majd gondnokaik Petri Sándor és Nagy András mindkettőjük vállára helyezték a palástot. Orémus Zoltán az Apostolok cselekedetei 20. részének 28. Igéjét helyezte a beiktatott lelkészek szívére, Pál apostolnak az efézusi részekhez intézett utasításait. Párhuzamot vont az efézusi és a rozsnyói gyülekezet helyzete között. A rozsnyói is kiemelt gyülekezet, Isten tulajdona, melyet gondozni juhait legeltetni kell. Őket, mint pásztorokat a Szentlélek állította szolgálatba. A rozsnyóiak megválasztották őket, de a Szentlélek ad erőt a helyükön maradáshoz. Legyen ez a hely az imádság és Isten igazsága hirdetésének a helye.

Ezután lépett a szószékre első beiktatott lelkipásztorunk, Búza Zsolt a az Úr dicső nevét magasztalva vezette be igehirdetését, majd a 121. Zsoltár első és második verseinek hitvallásával felidézte életének főbb állomásait, a gyermekkort a család, rokonok, ismerősök támogatását segítő tanácsait, a hittanosok, táborok körében megélt áldásokat, majd a diákéveit. Mindenkor feltekintett a hegyekre, és az úrtól jött a segítség, még Komáromban is, ahol nincsenek hegyek, de az Úr segítsége ott volt. Tíz éve helyezte a vállára a palástot Erdélyi Géza püspök, és 2006. október 22-én szolgált először a rozsnyói gyülekezetben, mint segédlelkész. Rozsnyó hegyeit látva újra feltette a kérdést: honnan jön a segítségem? – s az Úr válaszolt, megáldotta

sokrétű szolgálatát. 2010-ben Örösben házasságot kötött Búza Bodnár Arankával, akivel itt küzdenek közösen a felső - gömöri hegyek között, tekintetüket közösen emelik a hegyekre, s kéri az Urat, hogy legyen látható és érezhető társa szolgálatuknak.

Búza Bodnár Aranka, beiktatott lelkipásztor a Zsoltárok könyve 33. részének 22. versét idézve elmélkedett. Legyen, Uram a Te kegyelmed rajtunk, amint biztunk tebenned. Elmondta, hogy amíg életünket előre éljük, akkor hátra tekinthetünk, Istenben reménykedhetünk. Szentlelke által tüzet ad oda ahol kéri. Benne megnyugszunk, s minden napunkat általa tudjuk ajándékként megélni. Szükségünk van Rá, a hatalmas Istenre, hogy maradjon velünk, őrizzen meg és erősítsen meg mindnyájunkat, s építsük azt az amely már eljött.

A köszöntések sorait Fazekas László püspök úr kezdte, aki a 2 Péter 3, 17-18 verseivel tolmácsolta a komáromi gyülekezet jókivánságait. Fekete Vince főgondnok is hangsúlyozta, hogy nagy a felelőségük, mert Isten megbízta őket a szolgálattal, hogy pásztorolják a gyülekezetet. Az Ő áldásai kísérik egész életükben. Erdélyi Géza nyugalmazott püspök így biztatta őket. Ti vagytok a világ sója a világ világossága, s ez megbízást, küldetést jelent a keresztyén ember küldetését. Visszaidézte saját állomásait, amikor 30 évvel ezelőtt véggezte Rozsnyón a szolgálatot. Akkor se volt könnyebb a szolgálat, de tetszet az Úrnak, s megvédhettük ezt a templomot. Akik le akarták rombolni, ma nincsenek, de íme, az Úr háza ma is áll. Áldja meg az Úr ezt a vállalt szolgálatot. Orémus Zoltán a Róma 16, 2. Verssel folytatta a köszöntést, majd Szaniszló Sándor, egyházmegyei főgondnok szintén a Rómaiakhoz írt levél 8. Igéjét idézte köszöntésében. Zuti Sándor nyugalmazott lelkipásztor a zsoltárok 6. Versével kérte őket, hogy

ne feledjenek el hálát adni Istennek, azért hogy vigyázott rájuk és ide vezrelte őket. Molnár Elemér királyhalmeci lelkipásztor emlékezett arra, hogy Vizváry Lászlótól sokat hallott a rozsnyóiakról, ahol ő maga is szolgált a nehéz időben. Kassai Gyula is elmondta köszöntőjében, hogy 11 évet töltött Örösön, ahol Búza Bodnár Aranka nőtt fel, s onnan indította őt Komáromi teológiai tanulmányokra. Jeremiás szavait idézte: „Az én népem lesznek, s én Istenük leszek.” Sorra jöttek a köszöntések a lelkipásztor szolgatársaktól, akik mind 1-1 igével kívántak sok áldást beiktatott lelkészeink szolgálatához. A mi gyülekezetünk nevében Petri Sándor gondnok az Őr Jézus szavaival köszöntö meg az eddigi 6 éves szolgálatukat. „Nem ti választottatok engemet, hanem én választottalak titeket.” Iskolánk nevében Ulicny Ibo-lya igazgatónő a növendékek éneke után megköszönte az ott végzett szolgálatukat, a jó pásztorhoz hasonlította őket, aki minden juhára odafigyel, mind egyforma kedves neki. A ceglédi és eszenyi testvérgyülekezet jókivánságai után Burdiga Pál Rozsnyó város polgármestere fejezte ki köszöntését, nagyra értékelte, hogy a református egyház minden időben gazdagítani tudta városunkat, szellemi életét. Ígérte, hogy erejéhez képest ezután is segíteni, támogatni fogja gyülekezetünket. A köszöntések sorát Szesztai Ádám kassai főkonzul zárta, aki szintén sok erét, egészséget, Isten áldásaiban gazdag szolgálatot kívánt lelkipásztorainknak. A templomból a vendégek és gyülekezeti tagok a történelmi Városházára vonultak, ahol megterített asztal, szeretetvendégség várta őket.

Áldott a mi Urunk, Istenünk, aki megáldotta ezt a jeles alkalmat. Övé legyen a dicsőség és hálaadás örökkön örökké!

Mixtaj Johanna

A felvételeket Beke Zoltán presbíter készítette

Ö. Peres András testvérünk köszöntése 95. születésnapja alkalmából

Gyülekezetünk családjainál már 1998 óta található egy ún. születésnap naptár, aminek a címlapján ezt olvassuk:

„Isten csodálatos ajándéka az élet. Jó Istent dicsőíteni minden napon, amikor életet kaptunk.”

András vagy András bácsi testvérünk 1921. Aug. 28-án született. A kassai gyülekezetünkben is e napokban emlékezünk meg születésnapjáról. Hisszük, hogy velünk együtt azok is, akik személyesen ismerik őt itt, tájainkon, vagy a Kálvinista Szemle, Református Újság lapjairól, de a Vetés És Aratásból is a verseit, hitvalló és az Úrhoz hívogató írásait más országokban is.

Én 1996-ban ismertem meg hittestvéreként életét, családját. Találkozásainkról egy rájuk jellemző eseményt említenék meg, ami mára 15 éves: a havonként megtartott hitmélyítő bibliaóráról mentünk hazafelé a Peres házaspárral az esti hóhullásban, a gesztenyefák alatt. Csordultig volt lelünk az Úr iránti hálával kegyeleméért, és önfeledten, korunkat meghazudtolva énekeltük a gyermekkori éneket:

*„Királyi gyermek vagyok én. Van nekem koronám.
Meváltó kegyelme enyém. Nem hagy el soha már.
Jézussal járom utamat, megfogva kezét.
Királyi gyermek vagyok én! És ez nekem elég.”*

Olyannyira elég volt ez mindmáig, hogy a közelmúltban András bácsi erről így vallott:

Ha a mi Urunk, Istenünk, nem lett volna velem – velünk, mindezt nem láhattam volna meg:

1. Nem lett volna gyermek-, ifjú- és öregkorom.
2. Nem lett volna, Aki kiszabadított a bűn poklából.

3. Nem lett volna hitvestársam, gyermekeink.

4. Nem lett volna örömünk, békességünk, megelégedett életünk.

5. Nem lett volna kihez folyamodni, és feltekinteni imakéréseinkkel, sem hálás szívünk, lelki békességünk.

6. Nem lett volna testvéri közösségünk, számtalan lelki testvérünk, nem részesültünk volna lelki áldásokban, sem gyümölcsöző életben.

7. Nem lett volna Őtőle kapott munkahelyem, sem kitől kérni a mindennapi kenyerünket.

8. Nem tudtk volna elhordozni betegségeinket, megoldani testi-lelki problémáinkat, sem megosztani Tőle kapott testi-lelki kincseinket.

9. Nem lett volna kinek felajánlani gyermekeinket, unokáinkat, testvéreinket, felebarátainkat, a világ békességét-jövőjét.

10. Nem ismertük volna meg a kereszttitkát, a kegyelem ajándékát, az öröklét reménységét.

Dicsőség és hála, hogy Ő, az Úr, volt van és lesz örökön-örökké. Megengedte, hogy Ő reá hagyatkozhatunk életünkben és halálunkban.

Gratulálunk ehhez a nem mindennapi évfordulóhoz!

Veletek együtt, Istennek köszönjük meg életedet, hogy eddig még megengedte teljesítened az Ige ígérését: „Nem lesztek a mi Urunk, Jézus ismeretében sem tétlenek, sem terméketlenek.” (2Péter 1,8)

Szeretettel kívánjuk: Isten éltesse, András bácsi!

*Kassa, 2016 augusztusában
őzv. Chovan Jánosné*

Megemlékezés a Rozsnyói Református Egyházközségben

Július utolsó vasárnapján hálával a szívünkben emlékezünk meg, Dr. Kathona Lászlóról. A Rozsnyói Református Egyházközség anyaegyházként működő sorban második főgondnoka 85 éve hunyt el.

Az alkalom a templomban kezdődött istentisztelettel, ahol jelen sorok írója a Lk 10, 25-37 alapján kiemelte, hogy milyen nagy szükség van olyan egyházi világi vezetőkre, akik képesek irgalmas samaritánusként szolgálni az egyházban és a világban is.

Ezután a lelkipásztor méltatta tevékeny életét, amivel bevészte önmagát a Rozsnyói Református Egyházközség életébe. Életének méltó összefoglalása az, amit Szőke István, akkori református lelkész 1931. július 31-én tartott presbiteri gyűlésen vallott személyéről: *„Életéért már hónapok óta remegtünk, halála nem ért váratlanul: ebben a pillanatban mégis különös erővel nehezedik szívünkre az ő elmúlásán érzett fájdalom. Mert legközelebbi kedveseit leszámítva mi veszítettünk benne a legtöbbet. Hogy mi volt ő a Rozsnyói Református Egyháznak, azt beszédesen hirdetik jegyzőkönyveink lapjai. Ennek az egyháznak igazi, legújabbkori életével teljesen egybeforrott az ő élete. Amióta ebben a városban lakik, szakadatlanul hűséges munkása az egyháznak, mint egyháztagnak, mint presbiter, majd 22 éven át, mint főgondnok. Különösen az utóbbi évtized próbáiban magasodik ennek az egyháznak fenntartó oszlopá-*

vá, amikor bizony nem egyszer kétséges volt az egyház fennmaradása is. Az ő erős, kemény kálvinista egyénisége segítette át a bajon ismételtlen is az egyház süllyedező hajóját. Amennyire fájta neki az egyház hanyatlása és emésztődött annak bizonytalan sorsa felett, annyira tudott örülni a biztató jeleknek, tudott megértő támogatója lenni minden életre mozdulásnak. Lelke, esze, keze láthatatlanul is ott volt egyházunk minden életmozdulásában. Egy kálvinista templom tövéből, egy ároni házból indult az élete pályája, s annak a templomnak a hangulata, s annak a papi háznak a levegője járt vele mindvégig s az ott

magába szívott igazságok voltak életének vezető világosságai s ez volt számára az a tűzszlop, amely mint Izráel népet hajdan átvezette az élet pusztáján. Ezért tudott olyan hű maradni eszményeihez ebben a világban is, amikor egyre ritkul az eszmények iránt való hűség, egyre ritkul az igazi egyéniség, az egész ember. És mert a kálvinizmus erői így érvényesültek benne, azért tudott hasznos munkás lenni az élet egyéb mezőin is: városának és fájának szolgálatában, a társadalmi életben, a régi levegőben nőtt, nemes eszmékkel telített, nemes veretű egyénisége nagy veszteség minden téren, de nekünk: „Leesett fejünknek koronája.” (JerSír 5,

16) Fény nevére, áldás emlékére!”

A méltatás után Várady Eszter, a Rozsnyói Református Egyházközség Alapiskolájának VII. osztályos tanulója szavaltatát hallgathattuk meg, aki Gerzsenyi Sándor Jól sáfarkodni című versét tolmácsolta az emlékező gyülekezetnek.

Istentisztelet után a presbitérium ellátogatott Dr. Kathona László sirjához Rozsnyó Város köztemetőjébe, ahol a gyülekezet másodlelkésze, Buza Bodnár Aranka tolmácsolta az ige szavait a Péld 10,7a alapján, majd elénekeltük a 90. zsoltár 1. versét. Az elhunyt főgondnok leszármazottjainak őszinte

köszönetét Beke Zoltán, presbiterünk, Rozsnyó Város képviselője tolmácsolta. Alkalmunk nemzeti imádságunk eléneklésével ért véget. Legyen érte Istené a dicsőség.

Dr. Buza Zsolt, lelkész

Istentisztelet az ifjúságért

2016. augusztus 7-én Újlóton immár hagyományosan volt megtartva az istentisztelet az ifjúságért.

Sándor Veronika lelkész Lk. 5:19 alapján hirdette az Igét. Annak az evangéliumi történetnek az alapján mutatott rá az **összetartás és a szeretet jelére**, melyben a négy társ, barát a cseréptetőn át eresztí le az ágyon fekvő bénát Jézus elé a középre.

Hálát adva az Úrnak az ifjúságért, a gyermekekért, a Remény Énekkar tagjaiért, valamint a vasárnapi iskola vezetőiért megköszöntük Gondviselőnknek, hogy ünnepről ünnepre közösen szolgálunk és közösen teszünk tanúbizonyságot a hit megtartó erejéről.

Ifjúsági istentiszteletünkön sem volt ez másként, most is együtt szolgált a lelkész az ifjúsággal.

Sallay László presb. úr elolvassa az igeszakaszt

Sallay László presbiter úr, aki egyben a Remény Énekkar tagja is, olvasta Lk. 5:17-26 alapján az igeszakaszt az úrasztalától; az igehirdetést követően **Gyén Vanessa** vitte az ifjúságot az Úr elé imádságban, majd **Sallay Edina** vezette az Úrtól tanult imádságot. Végül

Tóth Sofia szaval

Tóth Sofia szavaltatban tett hitvallást arról, hogy milyen nagy kincs a Hívó édesanya.

Az áldást követően megköszönve a szolgálattelőknek a szolgálatot emlékül egy-egy ígés képeslapot kaptak ajándékba, valamint szólítva voltak az istentiszteleten részt vevő gyermekek, akik tetszés szerint egy ígés könyvjelzőt választhattak maguknak.

Ezt követően kiemelten kimutattuk megbecsülésünk és tiszteletünk jelét a gyülekezet kántorának, **Szénászi György** presbiter úrnak, aki egyben a Remény Énekkar oszlopos tagja is. **Papp Sándor** gondnok úr egy Ige kíséretében „**Szolgáljatok az Úrnak örömmel...**” (Zsolt. 100:2) adta át a gyülekezet ajándékát, egy nagyméretű énekeskönyvet. Isten áldása kísérje továbbra is

Szénászi György presb. úrnak átadja az ajándékot Papp Sándor gondnok

kántor urunk szolgálatait, amit immár közel egy évtizede végez köztünk töretlen alázattal és szerénységgel.

Végül szólítva voltak az úrasztalához a Remény Énekkar tagjai is. Különös érzéssel álltunk ott, hiszen így, ilyen formában

még nem vettük körül az úrnak asztalát. Valamennyi alkalommal, amikor szólítva voltak, szolgálatra voltak hívva, most viszont az úrasztalával szemben állva köszönetnyilvánítás hangzott el feléjük. Kiemelten meg volt köszönve az énekkar vezetőjének, **Bartko Judit**nak a fáradozásai; ugyanakkor mindnyájunkat megillet a tisztelet, hiszen fiatalokból állva a műszakok ill. a munkaidő és a ház körüli teendők közt időt szánunk a próbákra, hogy ünnepi alkalmaink énekszolgálatunkkal is erősíthessük a hitben járó gyülekezeti tagokat. A közös szolgálatok emlékére a Remény Énekkar tagjai egy-egy kézzel festett tányérral vihettek magukkal hajlékukba, melyekre a Házi Áldás ill. a Szeretet Himnuszából egy részlet volt ráfestve.

Ifjúsági istentiszteletünkön imádságba foglaltuk a jegyespárt is, kik szintén részt vettek ezen felemelő alkalmunkon.

Legyen hálaadás Istennek ezen meghatározott istentiszteletért, a közös szolgálatokért, kérve ránk az Úr megtartó erejét továbbra is, hogy még hosszú éveken át dicsőíthessük Őt úgy, ahogyan azt megérdemli.

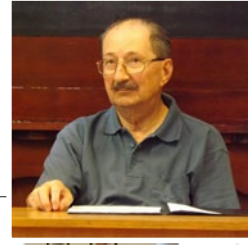
Sándor Veronika

Lelkészegyesületi konferencia Sárospatakon

Több évtizedes hagyományt követve tartotta nyári konferenciáját 2016. július 25-28-án Sárospatakon a Magyar Református Lelkészegyesület. Színvonalas előadásokat hallhatott a mintegy harminc főnyi közösség Tökéczki Lászlótól, Csohány Jánostól, Dienes Dénestől és Kiss Endre Józseftől reformáció 500 éves történelméről. Mivel a Magyar Református Lelkészegyesület vezetőségének megbízatás lejárt, így időszerű lett volna a tisztújítás lebonyolítása. Sajnos ez nem történt meg, hanem az eddigi vezetés ügyvezetőként készíti elő a majdani tisztújítást. Ez sajnos azt sejteti, hogy az egyesület munkájának gördülékenységével komoly problémák vannak. A konferencián a felvidéki egyesület részéről Csoma László elnök és Györky Szilvia titkár vett részt a rendezvényen.

CsL.

Művelődési tábor Jászón

A művelődési táboroknak különös jelentősége volt 1989 előtt. Itt találkozhattak azok a magyar fiatalok, főiskolások és értelmiségiek, akik nem kívánták tétlenül nézni az akkori rendszer asszimilációs törekvéseit, s esetleg jelenlétükkel is erősíteni kívánták a felvidéki magyarság nemzeti öntudatát. Két országos vonzerővel bíró tábort kell itt megemlítenünk a gombaszögi, amelyik „nemzetiségi művészet ápolására” össz-

pontosított, és a somodi, ahol inkább történelmi, társadalmi témákkal foglalkoztak a jelenlevők. Mindkettő lehetőséget biztosított a találkozáásra, a bennünket érintő kérdések megbeszélésre és nem utolsó sorban személyes kapcsolatteremtésre. Hála Istennek a jelenlegi társadalmi berendezkedés lehetővé teszi, hogy szinte tájegységként szerveződjenek táborok. Igaz ezzel az is együtt jár, hogy a közösségi tudat helyett a po-

litikai irányultság lett a meghatározó, ami megnehezíti a közösség erősítését, egymás érveinek, értékeinek megismerését. A július közepén Jászón megrendezett művelődési tábor előadói és közönsége az un. konzervatív nemzeti gondolkodás képviselői voltak. Magam a Horthy Miklós életét ismertető előadást hallgathattam meg, amelyben sok a „szocialista történetírás” által elhallgatott és elferdített tényekkel ismerkedhetett meg minden jelenlevő. Takaró Mihály a tőle megszokott színvonalon és lendülettel rajzolta meg a volt kormányzó életútját. Talán több fiatal vehetett volna részt ezen az alkalmon is, hogy a máig ható több évtizedes kommunista tudat-fertőzés mielőbb orvosolható legyen.

CsL

A Diakóniai Központ munkatársai az Európai Parlamentben

2016. július 1-étől Szlovákia az Európai Unió Tanácsának soros elnöke. Ebből az alkalmából az Eurodiaconia brüsszeli székhelyű ernyőszervezet, mely szeretetszolgálati intézményeket és alapítványokat tömörít szerte Európában, lehetőséget biztosított Egyházunk Diakóniai Központjának és az Augsburgi Hitvallású Evangélikus Egyház diakóniájának, hogy találkozzanak Szlovákia Európai Parlamenti kép-

viselőivel, és más szeretetszolgálatot végző, szervező nonprofit szervezetek vezetőivel.

A találkozókra Brüsszelben került sor a Szlovák Állandó Képviselő és az Európai Parlament épületében. A helyszínen Eva Hodges fogadta a delegációt, majd átvonultunk a Parlamentbe, ahol Jana Žitňanskával és Miroslav Mikolášikkal találkoztunk. A fő téma a hosszú távú gondo-

zás volt, ami gondozói szolgálatunk elindítása kapcsán különösen is aktuális. A program lehetőséget biztosított a résztvevőknek arra, hogy megismerjék a hosszú távú gondozással kapcsolatos európai irányelveket azzal a folyamattal együtt, ahogyan ezek a szabályozások születnek, változnak.

A kevésbé hivatalos hangnemben zajló beszélgetések teret adtak arra is, hogy megismertessük az egyes szociális területekkel foglalkozó képviselőkkel az SzRKE Diakóniai Központjának tevékenységét. Lehetőségünk volt feltenni konkrét kérdéseket a projekt további alakulásával kapcsolatban Martin Orth-nak, az Európai Bizottság szlovák tisztviselőjének. Több esetben tényleges dialógus alakult ki, és a kérdések halló fülekre találtak. Emellett a találkozó egy másfajta nézőpontot adott az Unióban zajló döntési folya-

matokról, mintha ugyanannak az éremnek a másik oldalát láttuk volna meg.

Haris Szilárd

KERESSÜK MEG A BIBLIÁBAN!

1. „És mondák az asszonyok: Áldott az Úr, aki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkül maradj; az ő nevét Izráelben!” (Ruth 4..)
2. „Akkor az lelke reád fog szállani, és velök együtt fogsz, és más emberré leszel.” (1Sámuel 10:..)
3. „Mindenható! Nem meg őt; nagy az ő hatalma és ítélő ereje, és a tiszta el nem nyomja.” (Jób 37:..)
4. „Nézz ide, nékem, Uram Istenem; meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra” (Zsoltárok 13:..)
5. „Mind a halál, mind az élet a nyelv van, és amiképpen kiki szeret azzal élni, úgy eszi annak” (Példabeszédek 18:..)
6. „Boldogok, akiknek az ő hamisságaik, és akiknek elfedeztettek az ő bűneik.” (Rómabeliekhez 4:..)
7. „Nem mi bennünk vagytok, hanem szorosságban vagytok a ti szívetekben.” (2Korinthus 6:..)
8. „Ne csaljon meg titeket semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia,” (2Thesszalónika 2:..)
9. „De te maradj meg, amiket tanultál és amik reád bíztak, kitől tanultad,” (2Timótheus 3:..)
10. „Meg tudja szabadítani az Úr a a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára fenntartani.” (2Péter 2:..)

A Károli Gáspár fordítású Szent Biblia alapján összeállította: **Györky Szilvia**, Alsóimihályi Megfejtéseiket **2016. október 20-ig** lehet beküldeni Szerkesztőségünk címére: postai úton - **Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216., Draňov 076 74**, vagy e-mail-ben a refujzag.csoma@gmail.com e-mail címre.

MEGFEJTŐK: Pozsonyi e.m.: Családi Irén - Beke Sarolta - Nagymegyer; özv. Sándor Józsefné - Réte; Halgas Ildikó - Kulcsod;

Sándor Veronika - Nádszeg; Mackó Zsuzsanna - Dolná Streda; **Komáromi e.m.:** özv. Varga Béláné - Bátorkeszi; Baranyai Margit, Kacz Mária - Marcelháza; Bajcsi Márta - Komárom; Tóth Irma - Kamocsa; Farkas Irma - Negyed; **Barsi e.m.:** Szalay Ferencné, Demény Lajosné - Fél; Klincsek Ferencné - Kőhidgyarmat; Fazekas Dezsőné - Zseliz; Kakas Sándor - Nagysalló; özv. Földi Jenőné - Érsekkéty; Baka Andrásné - Farnad; Tildi Rozália - Újlót; Császár Valéria - Töhöl; özv. Bertók Istvánné - Barsvárad; **Gömöri e.m.:** Faragó Irén - Harmac; Tóth Katalin - Nagybalog; **Abauj-Tornai e.m.:** özv. Pataky Bertalanné - Migléc;

Szabó Gyuláné - Lucska; özv. Kövesdi Jánosné - Buzita; Csáji Istvánné - Nagyvida; Ing. Damko Valéria - Reste; Komjátó Istvánné, özv. György Istvánné - Felsőlánc; Szaniszló Jolán - Csécs; Bartha Irén - Áj; Özv. Sikúr Béniné - Kőrös; Körtvély Péter, Veres Gyuláné - Tornagörgő; Korintus Beáta, Korintus László - Hárskút; **Zempléni e.m.:** Csernyánszky Erzsébet - Imreg; Kiss Magdaléna, Lázár Mária, Mladenev Irén, Rác Erzsébet - Bodrogszerdahely; Egri Klára, özv. Gerenyi Lászlóné - Örös; Máté Ágnes, özv. Pósa Istvánné - Kiskövesd; özv. Oláh Istvánné - Hardicsa; özv. Szabó Ferencné - Pólyán; Galambos Katalin - Tizsacsernyő; Bók Zoltánné - Királyhelme; Rác Julianna - Kisgéres; **Ungi e.m.:** özv. Molnár Sándorné - Kistráska; özv. Ladányi Lászlóné - Deregyő; Takács Józsefné - Nagyráska; Dupály Csilla - Abara; Géczy Csabáné, Veres Józsefné - Nagykapos; Bodnár Rudolfné, Kondor Lászlóné - Vajkóc;

NYERTESEK: Sándor Veronika - Nádszeg, Farkas Irma - Negyed, Fazekas Dezsőné - Zseliz, Tóth Katalin - Nagybalog, Özv. Sikúr Béniné - Kőrös, Mladenev Irén - Bodrogszerdahely, Bodnár Rudolfné - Vajkóc

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Honnan származnak a palesztinok?

Fahti Hamad, a Hamas belügyminisztere mondta 2013. márciusában az egyiptomi televíziónak adott nyilatkozatában azt, amit mindenkinek tudni illene, de kiváltképp az emberjogi szervezeteknek: „Az Al-Aksza mecset és Palesztina területe az iszlám és minden mohamedán számára a lándzsa csúcsát jelentik. Minden Gázában és Palesztinában élő palesztinnak arab gyökerei vannak, függetlenül attól, hogy Szaúd-Arábiából, Jemenből, vagy bárhonnan érkeztek is. Ezzel – akaratán kívül – Hamad arra emlékeztette az arab mohamedánokat, hogy a „palesztin nép” egy mesterségesen létrehozott közösség, amelynek egyetlen közös nevezője a zsidó állam megsemmisítése. Semmi sem árulkodik erről jobban, mint a nemrég megnyitott „palesztin múzeum”, amely gyakorlatilag üres, mert nem volt mit kiállítaniuk. Ezt a tényt erősítette meg például a Mordechai Kedar orientalista és Jamal Zahalka parlamenti képviselő vitája is. Az utóbbi hangsúlyozta, hogy már ősidők óta Palesztina lakosai, amire Kedar tényekkel támasztotta alá, hogy Zahalka annak a beduin családnak leszármazottja, amelyik a 19. században Szaúd-Arábia térségéből érkezett Nahal Iron (Wadi Ara) térségébe. Ami Zahalka családjára érvényes, érvényes sok más arab családra is. A Tamimi, Masarawa és Kabha család a három legnagyobb családi klán a

tomai eredetéről a családnév egyértelmű bizonyíték. Ma ennek a családi klánnak több mint félmillió tagja van. A Masarawa egyrészt családnév, másrészt az Egyiptomból érkezettek általános megnevezése, amely vonatkozik a Lod-ból származó Abu Ganem családra is.

A családi klánok listája meglehetősen hosszú. A gázai Junis nagycsalád eredetileg Görögországból érkezett. Az Atamna család Baqa al-Gharbiyye-ből, Szaúd-Arábiából származik. A Buschnak család Boszniából, a Zubeidi család Irakból, a Yamani család Jemenből, a Husayni Szaúd-Arábiából, az AL Kurd Kurdisztánból, a Mughrabi Marokkóból, az Othman a Kakukázusból. A következő eset egyedi. Jeruzsálem és a Holt tenger között található kis falu Ubeidiya, amelynek lakosai két család leszármazottjai, akik közül az egyik Szaúd-Arábiából, a másik pedig Görögországból származik. Isham Asa elmondta lapunknak, hogy elődei Szaúd-Arábiából érkeztek, és több mint 200 évvel ezelőtt telepedtek le a Jeruzsálemhez közeli földterületen. A másik, Radaeyh nevű család elődei több száz évvel ezelőtt Görögországból érkeztek, amit

A palesztin kérdés összekuszáltságát legjobban Barta'a község mutatja meg. A helység 1949-ben ketté lett választva, egyik része Jordániához a másik Izraelhez tartozott. Alapítója egy 19. században itt letelepedett, Szaúd-Arábiából érkezett Kabha nevű család volt, akik nagyon későn tértek át az iszlám vallásra. A család gyökerei, Judat Kabha elmondása szerint, a termékeny Taif vidékén található. Mialatt a Kabhas házban beszélgettünk, az udvarban a következő éneket énekelte: „A sál megfojtotta a falunk leányát”. A falu palesztin részében ezt így éneklük: „A sál meg-

Kloster Mar Saba unterhalb des arabischen Dorfes Ubeidiya

fojtotta az arab leányt Izraelben.” Ez a gyermekmondóka is érzékelteti, hogy egyazon család izraeli és palesztin része között milyen különbség van. Annak ellenére, hogy a falut 1967-ben egyesítették, a különbség megmaradt. Az 1949-től Izraelben élő Kabha családtagok nem kívánnak azonosulni a palesztin identitással. A mondóka szövege arról is árulkodik, hogy a Jordán folyótól nyugatra élő arabok inkább területi identitást vállalnak, semmint a palesztint. Ami erre a családra jellemző, azt sok palesztin is vallja, lehet, hogy a többség. Ha rokonságuk egy része Hebronban, Jeninben, Nablusban vagy Gázában él is, semmi esetre sem fogják izraeli személyazonossági igazolványukat palesztinra cserélni. Judat Kabha is azt mondja, a palesztinok még akkor is megtartják izraeli állampolgárságukat, ha egy másik klánba házasodnak. Az Izraelben élő arabok tudják a legjobban, hogy Palesztina csak egy politikai fikció.

Tsvi Sadan/Israel Heute
Ford. Csoma László

Földközi tenger és Jordánia közötti térségben. A Tamimi család, amint egy hebroni szalafista seik elmondta, Szaúd-Arábiából vándoroltak a mai Izrael területére, azt követően, hogy a középkorban a mohamedánok elfoglalták a Szentföldet. Ez a legnagyobb család az országban. A Masarawa család egyip-

mindenki tud a faluban. Arabul Görögországot Yunan-nak nevezik. Ennek a helyzetnek a falutól öt kilométerre, a zsidó sivatagban található, az 5. században alapított, görög ortodox kolostor a magyarázata. A Radaeyh család valószínűleg a Mar Saba kolostor szerzetesei körül szolgáló görögök leszármazottja.

A Kárpát-medence Reformátussága

Misszió és emlékezés

A huszadik század magyar református lelkészvértanúira emlékezett az ötvenhatos forradalom hatvanadik évfordulóján a Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat (NyEMRLSz) az elmúlt hétvégén tartott tanácskozásán az ausztriai Felsőőrött. A háromnapos találkozón az emlékezés mellett a külföldi magyarság körében napjainkban is zajló egyházi szolgálatról is szó esett.

Tíz országból 104 résztvevővel zajlott a NyEMRLSz idei tanácskozása, melynek ismét a felsőöri magyar református gyülekezet adott otthont. A Kárpát-medencéből és Nyugat-Európa országaiból – többek között Hollandiából, Svédországból, Németországból, Franciaországból, Svájcban, Szerbiából, Erdélyből és Magyarországról – is érkeztek résztvevők a július 14. és 17. közötti találkozóra. A Nyugat-Európában élő magyar reformátusok kapcsolattartását segítő szervezet tagságát számos egykori ötvenhatos menekült alkotja, közülük, valamint a vallási és nemzetiségi alapú második világháborús, majd a kommunista diktatúrák alatti üldöztetés áldozatainak leszármazottai közül jó néhányan szintén részt vettek a megemlékezéseken.

Lelkészt kaptak a menekültek

A Szórványmagyarság lelkigondozása 1944-ben Nagy Sándor bukaresti esperes irányításával kezdődött, aki Ravasz László, az Egyetemes Konvent lelkészi elnöke megbízásából érkezett Nyugatra a menekülőkkel együtt. Munkatársaival megalapították a Szórványban Élő Magyar Református Egyházat, mely valamennyi érintett országban biztosította a folyamatos egyházi szolgálatot. Ám 1956 után nem kívánt az Állami Egyházügyi Hivatal felügyelete alá tartozni, mint a magyar református egyház része, ezért 1957-ben átalakult a szórványban élő magyar gyülekezetek európai keretszervezetévé, akkor kapta mai nevét is.

Egymásra utalva

Hasonló ernyőszervezetről az evangélikus egyház is gondoskodott, ám miután az megszűnt, evangélikus és református összefogással 2000-ben létrejött a Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége. Akkoriban ugyanis valamelyest megcsappant a magyar gyülekezetek létszáma, a nemzetiségi és javarészt protestáns alapon szerveződő szolgálatok pedig evangélikusokat és reformátusokat egyaránt kezdettől fogva nyitott ajtókkal vártak.

A szórványban élő magyar református közösségek nem tagjai az anyaországi egyháznak, az pedig országoként eltérő, hogy része-e a helyi egyháznak, vagy például egyesületként működnek-e. Akárhogy is: ha a fenntartással kapcsolatos anyagi nehézségeiket nem oldja is meg, de identitásbeli és hitéleti szempontból egyaránt megerősítő számukra, ha tudnak egymásról és van kivel megosztani működésükhöz kapcsolatos tapasztalataikat.

Református gyökerek

A nehézségek ellenére a NyEMRLSz – református jellegét hangsúlyozva – a protestáns szövetség megalakulása után is tovább folytatta addigi szolgálatát. De szorgalmazta az anyaországgal való kapcsolat szorosabbra fűzését is. Már csak azért is, mert a nyugatra indulók gyakran hírből sem hallanak a kinti református gyülekezetekről, azok pedig a közösségi oldalon tett erőfeszítéseik ellenére sem érnek el minden külföldön munkát vállaló magyar reformátust – tudtuk meg a szervezet képviselőitől. Ha közülük vannak is, akik felkeresnek valamilyen protestáns gyülekezetet, le kell

mondaniuk a református keretekről éppúgy, mint az anyanyelvi istentiszteletről. Különösen gyermekeik, később unokáik számára jelent ez komoly veszteséget, hiszen számukra nemcsak a vallási, hanem a nyelvi és a nemzeti identitás megtartói lehetnének a szóban forgó magyar ajkú református közösségek. Azok szívesen végeznének missziót – de nemcsak köreikben, hanem azok között is, akik már az anyaországban sem voltak rendszeres templomba járók. Számukra a magyar nyelvű közösség lehetne vonzó az idegen nyelvű környezetben, hiszen gyakorlati segítséget is remélhetnének tőle a letelepedéssel járó ügyintézésrel összefüggésben. Ez az a kapcsolódási pont, amely az evangélium hirdetését is megkönnyíti a szekularizált magyar szórványtársadalomban – magyarázta a nürnbergi református gyülekezet lelkésze, özv. Lázárné Zahn Dalma Enikő. Az utóbbi évek kivándorlási hullámaival ugyanis számos – főleg erdélyi – református magyar telepedett le Nyugat-Európában, ők napjainkban is keresik a tradicionális keretek között működő magyar református gyülekezeti közösségekkel való kapcsolatot. Túlnyomó többségüknek fontos ugyanis, hogy magyarul imádkozhassanak és hallhassák az igehirdetést.

Szűrkeség helyett szin

A NyEMRLSz lelkészi elnöke úgy fogalmazott: „Az európai palettán büszkék vagyunk saját színünkre: magyarságunkra és reformátusságunkra. Azt a tradíciót, amiért annyian küzdöttek, kötelességünk megőrizni és továbbadni. Tisztelünk és elismerünk minden más tradíciót is, de ha összekeverünk mindent mindennel, abból csak szűrkeség lesz. A történelmünk, a nyelvünk, a kultúránk óriási kincs, amivel Európa igazán csak akkor lenne tisztában, ha értene magyarul. Arra nevelem a fiamat, hogy tekintse értéknek ezt az örökséget, és arra figyelmeztetem a híveket is, hogy figyeljünk oda az ifjúságra. Igaz, hogy a következő nemzedék már kettős anyanyelvű, de mindent meg kell tennünk, hogy megszeretessük velük a gyökereiket.”

Várják őket

„A gyülekezetek idősödnek, korosodnak. A Kárpát-medencei tömbreformátusságból viszont kevesen találnak el hozzánk” – erősítette meg Békássy N. Albert, a NyEMRLSz világi elnöke. A malmöi magyar gyülekezet presbitere szerint ha valaki elhagyja az otthonát, annak mindig jólesik, ha van hová megérkeznie. „Az elvándorlók belecsoppennek a nagy semmibe, jobbik esetben egy agilis szabadegyházi közösségbe – hiszen nem mindig könnyű rátalálniuk a hagyományos magyar református közösségekre. Ha Svédországba jövet az interneten keresgélnek, esetleg ráakadnak a honlapunkra, de ott a protestáns egyházi közösség elnevezéssel találkozhatnak. Így járt két fiatalember a stockholmi gyülekezettel például. Ezért lenne fontos a kétoldali tájékoztatás: a küldő és a fogadó gyülekezetek részéről egyaránt.”

Párbeszéd

Békássy N. Albert elmondta: nemcsak az anyaországi tömbreformátussággal tartja elengedhetetlennek a párbeszédet, hanem az anyaországgal, a magyarországi egyházvezetéssel, valamint a szórványmagyarságot befogadó országok egyházi vezetőivel is. Mivel a szórványgyülekezetek nincsenek esperessége és püspöksége sem, a NyEMRLSz szorgalmazza beépülésüket a befogadó országok református egyházába. Ezen a közösségek fennmaradása is múlik, hiszen lelkészeik nem egyszer fél-magyarországnyi vagy akár nagyságrendekkel is nagyobb területeken látnak el szolgálatot.

'56 és a mártírok

A NyEMRLSz vállalja a nyugat-európai magyar reformátusság csúcster-

vezeti képviselőjét valamennyi érintett országban és szerte a Kárpát-medencében is. Koordinálja a szörványgyülekezetek kapcsolattartását, amelynek kicsúcsosodása az évenkénti találkozó. Tavaly ilyenkor az elvándorlással kapcsolatos kérdéseket vitatták meg a taggyülekezetek, ahol magyarországi segítséggel kaphattak képet a közelmúltban külföldre letelepedők földrajzi elhelyezkedéséről.

Idén, az 1956-os forradalom és szabadságharc hatvanadik évfordulóján a szervezet nemcsak az ötvenhatos eseményekről, hanem a huszadik századi magyar lelkész mártírokról is megemlékezett. A találkozóhoz helyet adó felsőöri református gyülekezet egykori lelkészének özvegye, Gyenge Imréné felidézte, milyen fogadtatásban részesültek a magyar menekültek Ausztriában 1956-ban és az azt követő években. A trianoni határhúzást követő megtorlások áldozatai között Varga Zsigmond debreceni teológusról, Gulyás Lajos mosonmagyaróvári és Sass Kálmán érmihályfalvi lelkészéről, Gachal János bánsági püspökről és Faragó Ferenc hercegszöllősi esperesről is megemlékeztek.

Megrendítő találkozások

A találkozón jelen voltak az áldozatok leszármazottai is. Sass István elmondása szerint megható és felkavaró volt azoknak a visszaemlékezéseit hallgatni, akik még személyesen ismerték édesapját. Sass Kálmán lelkész a német megszállást követően környékbeli zsidókat és partizánokat bújtatott, ő mentette meg egy alkalommal Maléter Pált is. 1957-ben azonban a kommunista megtorlás áldozata lett többedmagával együtt. Családját internálták a Duna-delta közelében található síkságra, ahonnan csak kilenc év múlva szabadultak. Ekkor tudták meg, hogy a családfő halott.

A sokcsillagos hotel

Sass Kálmán tizenkét éves volt, amikor édesapját elhurcolták, azt mondja, mindenre világosan emlékszik. Teljes vagyonekobzással sújtották a családot, egy dunyhával és fél zsák krumplival indultak az ismeretlenbe. A túlélésért dolgoztak egy állami gazdaság napszámosaként, édesanyja emellett varrással szerzett jövedelmet. „Ő a történetek ellenére sem keseredett el, azt mondta: fiam, vedd úgy, hogy vakációzni jöttünk. Mondtam is neki: igen, édesanyám, milliárdcsillagos hotelbe – hiszen ha lefeküdtünk, a tetőn át láttuk a csillagos eget.”

A családot máig sem rehabilitálták. Ha reményeiket nem is, de vagyonnuknál sokkal fontosabbat: az édesapát és a férjet örökre elveszítették. És még valamit: a gyermekkort – tette hozzá Sass István.

Délvidéki mészárlás

Ugyancsak megrázó eseményekre emlékeztetett a Délvidéki Magyar Golgota 1944-45 című vándorkiállítás is, amely a délvidéki vérengzés bácskai, bánáti és szerémségi magyar, német és más nemzetiségű áldozatainak állít emléket. A kiállítást Gulyás Gergely, az Országgyűlés alelnöke nyitotta meg. A résztvevőket köszöntötte Kádár Zoltán, a Nemzetpolitikáért Felelős Államtitkári Kabinet kabinetfőnöke, valamint Hajas Gábor, a bécsi magyar nagykövetség követe is.

Emlékhelyek, hadisírok és egyházi turizmus

A felsőöri tanácskozáson szó esett a lelkészvérteanúk emlékhelyeinek feltérképezéséről is Európa-szerte, és a résztvevők tiszteletüket tették Gyenge Imre sírjánál is. Az egykori felsőöri lelképásztor igehirdetéseit a Szabad Európa Rádió számos alkalommal közvetítette, így azok eljutottak a kommunista tömbhöz tartozó anyaországba is.

A háromnapos konferencia vasárnap, kétnyelvű ünnepi istentisztelettel zárult, Köntös László dunántúli főjegyző, valamint özv. Lázárné Zahn Dalma Enikő vendégszolgálatával. Az ünnepi istentiszteleten vitéz Békási Imre kisbéri székkapitány emléklapot vehetett át hadisírgondozói tevékenységéért.

A vándorkiállításról, az ötvenhatos menekültek ausztriai fogadtatásáról, valamint a nyugat-európai szörvány magyar református gyülekezeteiről a későbbiekben olvashatnak portálunkon.

Jakus Ágnes / parokia.hu;

Képek: Békássy N. Albert, Jakus Ágnes, Miklós József

Megemlékezés az '56-os Forradalom és Szabadságharc 60. évfordulójáról

Az 1957-ben önállósulásra kényszerült Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat <http://nyemrls.newlights.info> háromnapos nemzetközi hittudományi tanácskozást tartott az ausztriai Felsőört/Oberwartban 2016. július 14. – 17-ig. Feldolgozásra került az a történelmi feszültség, mely az '56-os megtorlás következtében ékelődött a Nyugat-európai szörványreformátusok és a Kárpát-medencei tömbreformátusok közé.

A nyugat-európai reformátusok tíz országból 102 résztvevővel és a Kárpát-medencei tömbreformátus testvérekkel közösen emlékeztek az '56-os forradalom 60. évfordulójára és a 20. század magyar református lelkészvérteanúira. A tömbreformátusokkal helyreállítandó és kívánatos lelki vérkeringés – hidépítés folyamata - indult el, amellyel a Kárpát-medencéből napjainkban kitelepülők lehetőséget találhatnak beépülni az Európászerte működő gyülekezeteinkbe. Mintegy lelki otthonba megérkezéssel kölcsönös lehet az öröm úgy az újjonnan érkezetteknek mint a Nyugat-Európa Magyar református gyülekezeteinknél, mely szörványstratégiai szempontból a beépülők

önazonosságának megtartását segítheti. Az egynapos Vezetőségi Tanácskozás pedig áttekintette a gyülekezetek életét és a ma kihívásait.

Kiváló előadók foglalkoztak a vértanúság református és ökumenikus vetületeivel. Méltó emléket állított az emlékezésnek az egykori menekültbefogadók bizonyágtétele. A lelkipásztor-vértanúk jelenlevő leszármazottai pedig az emlékezés górcsőve alá helyezték Ausztria és a Délvidék magyar református lelkészeinek 20. századi mártíriumát. A Délvidéki Magyar Golgota vándortárlat bemutatásával a második világégést követő iszonyatos tragédia külön hangsúlyt kapott. Újdonság megfogalmazására is sor került lelkészvérteanúink emlékhelyeinek feltérképezésével: a fapados elérhetőséggel összezsugorodó kontinensünkön kegyeleti felvállalással mind látogathatók a helyszínek Svédországtól a Királyhágó-melléig ill. a Délvidéki Baranya háromszögig.

Az ausztriai Őrvidék őshonos magyar reformátusságának támogatására Felsőört egy gyülekezeti este is sor került. Ünnepi kétnyel-

vű úrvacsorás istentisztelettel zárult az ünnepélyes emlékezés Köntös László és özv. Lázárné Zahn Dalma Enikő vendégszolgálatával. Ezen az alkalmon vitéz Békási Imre kisbéri székkapitány emléklapban részesült hadisírgondozói tevékenységéért.

A tanácskozást támogatásban részesítette az 1956-os emlékév Sinkovits Imre KKETTKK-56P-04-0330 pályázat mely anyagi keretet biztosít a teljes anyagot tartalmazó emlékkötet kiadására.

Hitben és nemzeti öntudatban nyújtott maradandót az immár jó 7 évtizedes múlttal rendelkező Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat tanácskozása és megerősítést adott a 21. század kihívásaira választ keresőknek feladataik megoldására és továbbvitelére.

A kiadvány hitelül Dr. Békássy N. Albert
albert@newlights.info

Az Úr az én köszálam!

Zsoltárok 18

Kedves Olvasóink! Az új iskolai év elején állunk éppen, és ez bizonyára várakozással tölt el sokakat. Sajnáljuk ugyan, hogy eltelt a nyár, hogy vége a gondtalan napoknak, de a másik oldalon örülünk annak, hogy találkozunk rég nem látott barátokkal. Az új kezdetnél ismét az Istenre kell figyelni, és tőle kell segítséget kérni.

Egy kicsit rendhagyó módon most nem bibliai történettel fogunk foglalkozni, hanem egy zsoltárral, legalábbis egy zsoltár egy-egy részével. A 18. zsoltárról van szó, melyet Dávid király írt és mondott el, amikor megszabadult ellenségeitől, és Saul király üldözésétől.

Tudjátok nagyon jól, hogy Dávidot Sámuel kente fel még ifjú korában Izráel királyává. Az akkor uralkodó Saul, az első Izráeli király olyat tett, ami nem tetszett az Istennek, és az Úr elvette őt. Helyére szánta Dávidot. Ez azonban nem jelentett azonnali cserét. Dávid felkenése után még Saul elég hosszú ideig uralkodott. Az öreg király féltékeny lett Dávidra, és minden erejével azon volt, hogy megölje. Ez azonban nem sikerült. Nagyon sok bujdosás után, Saul halálát követően lett csak Dávid Izráel királya. Ekkor mondja el a 18. zsoltárt.

Az első dolog, amit elmond benne az, hogy az Isten volt a védelmezője. A 3. vers minden szava oltalmat jelent. Isten volt a kővére, a köszála, a pajzsa, és még sorolhatnám. Egyszóval Ő mentette meg Dávidot minden nehézségből, ellenségei karmai közül. Nem fegyverek, nem emberi hatalom, hanem a Mindenható Isten gondviselése tette ezt.

Sok akadály vár rátok az új tanév során. Sok kihívás, sok feladat, sok munka. Minden keresztyén ember tudja, amit Dávid is tudott, mégpedig azt, hogy minden nehézség közepette csak az Istenre számíthatunk. Egyedül az Isten az, aki megmenthet, erőt adhat nekünk feladataink elvégzésére.

Ő ezt meg is teszi, és csupán egy dolgot vár el tőlünk cserébe, azt, hogy higgyünk benne, mert ez a legfonto-

sabb feladatunk. Nos, hát ezzel a hittel vágiatok neki az új tanévnek, és kívánom, hogy mindnyájan megtapasztaljátok az Isten örökkévaló kegyelmét és jóindulatát.

Imádság: Mindenható Isten! Köszönjük, hogy gondoskodsz rólunk. Feladatokkal bízol meg, és adsz elég erőt, hogy ezen feladatokat el is végezzük. Kérünk, miként Dávid király megvédted, úgy légy a mi kösziklánk is, védelmező pajzsunk. Ámen.

Aranymondás: „Az Úr az én köszálam, váram és megmentőm, Istenem, kösziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadító, fellegváram!” Zsoltárok 18:3

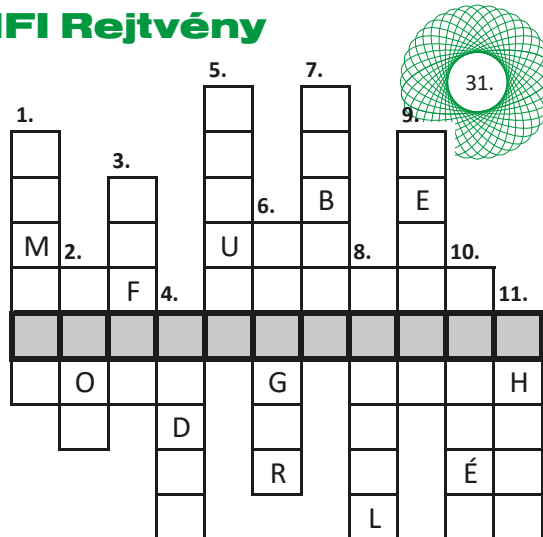
Kraus Viktor

IFI Rejtvény

Fejtsük meg együtt!

Ez alkalommal, Izráel bíráinak neveiből áll össze a megfejtés.

- Hős és bíra, akinek a hajában volt az ereje (Bír 13-16)
- Zebulon nemzetségéből származó bíra, 10 évig ítélte Izráelt (Bír 12:11)
- Az a bíra, aki felajánlotta lányát az Úrnak a győzelemért (Bírák 11)
- Nyolc évig volt bíra, negyven fia és harminc unokája volt (Bírák 12:13-15)
- Izráel utolsó, egyben legjelentősebb bírása, Mózes után az első próféta (1Sámuel 7:7-15)
- Az a bíra, aki 600 filiszteust ölt meg egy ökörösztrökével, és megszabadította Izráelt (Bír 3:31)
- Az a bíra, profétánő, aki arra unszolta Bárakot, hogy harcoljon Sisera ellen (Bír 4:4-14)
- E nép fiai gonosz cselekedetei miatt támasztott az Úr bírákat (Bír 2:11-16)
- Az a bíra, aki 300 férfi segítségével üzte ki a midjánitákat, 40 évig bíraskodott (Bír 8:27-35)
- Izráel első bírása, megszabadította az

izráelitákat Mezopotámia királyának szolgátságából (Bír 3,8-11)
11. Izráel szabadulása utáni bíra, 23 évig bíraskodott. (Bír 10:1-2)

A rejtvény megfejtését a Szerkesztőség címére lehet beküldeni, 2016. október 20-ig: postai úton - **Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216., Draňov 076 74** vagy e-mail-ben (fotó mellékletként, a neveteket irájtok a rejtvény mellé!) a **refujsag.csoma@gmail.com** e-mail címre.

összeállította:
Györky Szilvia

REFORMÁTUS Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás
– igazgató Csoma László

Terjeszti a Deregnő-i Református Keresztyén
Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő - Fülöp Sándor,
felelős szerkesztő: Györky Szilvia
szerkesztők - Csoma Annamária, Kraus Viktor
kárpátmedencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Nyomja: Györky Marián - MS PRINT

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,
Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,
E-mail: ladislavcsoma@gmail.com
vagy csomalaszlo@centrum.sk